ROK V. Styczeń—Marzec 1932. Nr. 1.

WIADOMOŚCI PRAWNICZE

WYDAWNICTWO KSIĘGARNI LEONA FROMMERA W KRAKOWIE
KWARTALNIK POŚWIĘCONY BIBLJOGRAFJI PRAWNICZEJ
Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ul. Florjańska 39 — Tel. 110-60.
Prenumerata kwartalna zł 0·60. Konto P. K. O. 400.102.

Drugie wydanie
komentarza Dra Leona Peipera
DO KODEKSU
POSTĘPOWANIA KARNEGO

AUSTRJACKA
USTAWA HIPOTECZNA
W OPRACOWANIU
Dra JANA KORZONKA

Bliższe dane wewnątrz numeru, strona 2 i 7.

Ustawa prasowa i o zgromadzeniach.

Z chwilą ukazania się w Dz. U. R. P. ustawy prasowej i ustawy o zgromadzeniach, wydamy komentarz do obu tych ustaw pióra Dra Leona Peipera, adwokata, zawierający obok bardzo szczegółowych objaśnień także ogólne uwagi na treść obu tych ustaw oraz najniezbędniejsze wzory zgłoszeń, wniosków i postanowień sądowych.

Nazwisko Dra Peipera, znanego komentatora KPK, poręcza ścisłość i wartościowość ukazać się mającego komentarza.

Wydanie drugie K. P. K. zupełnie zmienione

W najbliższym czasie ukaże się II. wydanie znanego, powszechnie używanego komentarza Dra Leona Peipera do kodeksu postępowania karnego z uwzględnieniem zmian, dokonanych ustawą (nowelą) z 21 stycznia 1932 Dz. U. Nr. 10, poz. 60.

Wydanie II. zawierać będzie wykładnię przepisów K. P. K. w jego obecnie obowiązującem brzmieniu, dalej pomnożone i na podstawie trzechletniej praktyki pogłębione uwagi autora, KOMPLETNE ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO do końca marca 1932 przy wyczerpującem opracowaniu tez tegoż Sądu oraz ich uzasadnienia, wreszcie regulamin ogólny, karny, prokuratorski i Sądu Najwyższego, tudzież dodatkowe ustawy i rozporządzenia w zakres postępowania karnego wchodzące, skorowidz alfabetyczny, chronologiczny i t. d.

Wydanie to, zawierające ostatni wyraz praktyki procesowej karnej, możemy tembardziej zalecić, iż judykatura Sądu Najwyższego, jak to jest powszechnie znanem, zaaprobowała w całej pełni wykładnię autora, zawartą w I. wydaniu, tudzież, że już I. wydanie, opracowane w przededniu wejścia k. p. k. w życie, doznało nietylko pełnego uznania ze strony

pism fachowych, ale także niezliczonych pisemnych pochwał ze strony pp. sędziów, prokuratorów i adwokatów.

Na żądanie będziemy wysyłać drugie wydanie k. p. k. Peipera w arkuszach w miarę ukazywania się.

Celem umożliwienia naocznego przekonania się, o ile drugie wydanie jest zmienione i powiększone, przytaczamy poniżej artykuł 2-gi z wydania II-go komentarza Peipera k. p. k.

Art. 2 (2 i 6).

§ 1. Sąd [1]) wszczyna postępowanie [2]) na żądanie [3]) uprawnionego oskarżyciela [4]).

§ 2. Oskarżyciel powinien wyjednać [5]) zezwolenie [6]) na ściganie określonej osoby, jeżeli takiego zezwolenia wymaga szczególny przepis ustawy.

1. Rządowy projekt noweli zamierzał wprowadzić art. 1 § 2, wedle którego przez „sąd“ bez bliższego określenia rodzaju sądu, rozumieć należy zarówno sądy wymienione w art. 1 § 1 usp. tj. sądy grodzkie, sędziów pokoju, sądy okręgowe, apelacyjne i Sąd Najwyższy, jakoteż i sędziów śledczych, chyba, że z danego przepisu wynika co innego — jednakowoż komisja prawnicza sejmowa uznała to za zbędne, gdyż wykładnia ta w praktyce już jest ustaloną.

2. Wszczęcie postępowania sądowego następuje:

a) przez wdrożenie śledztwa (art. 258 n.);

b) przez wniesienie aktu oskarżenia (art. 245, 277 n. i 284 n.) wreszcie

c) przez wniosek oskarżyciela publicznego, złożony u sędziego dla nieletnich (art. 594 § 1).

W art. 2 § 1 chodzi wyłącznie o postępowanie sądowe („Sąd wszczyna“); nie należy tu więc ani dochodzenie wogóle (art. 242 i 250 § 1), ani też w szczególności czynności sądowe dokonane w toku dochodzenia (art. 251), jako mające jedynie charakter pomocniczy dla dochodzenia; sąd wezwany o dokonanie czynności z art. 251 nie jest więc uprawniony do badania, czy zachodzą warunki wszczęcia postępowania sądowego.

3. Jest to tzw. zasada skargowości polegająca na tem, że sąd nie wkracza z urzędu, lecz tylko na żądanie uprawnionego oskarżyciela i że tenże ostatni jest osobą różną od sędziego, gdyż tylko taki podział czynności zabezpiecza bezstronność wyrokowania (m. 99 n.).

Żądanie uprawnionego oskarżyciela jest li tylko warunkiem wszczęcia postępowania sądowego, niekoniecznie zaś warunkiem dal-

szego toku tegoż postępowania; co do oskarżyciela publ. i pos. okazuje się to z art. 59 i 72; co do oskarżyciela pr. z art. 68 i 69; zob. też słowo „nieusprawiedliwione" w art 327.

Istnienie uprawnionego oskarżyciela i jego żądanie ścigania stanowią nieodzowną, pozytywną (dodatnią) przesłankę procesu karnego.

O. Iz. II 108/31: Art. 2 dopuszcza wszczęcie pk. wyłącznie na żądanie uprawnionego oskarżyciela, nie dając w żadnym wypadku sądowi inicjatywy ścigania.

O. S. P. IX 193: Wszczęcie przez Sąd grodzki sprawy karnej, przeprowadzenie rozprawy i wydanie wyroku bez żądania uprawnionego oskarżyciela, stanowi obrazę § 1 art. 2 i powoduje potrzebę uchylenia wyroku w myśl art. 499 lit. b) i umorzenia całego postępowania.

O. Iz. II 164/30: W myśl art. 2 i 280 kpk. wszczęcie postępowania karnego może nastąpić tylko na żądanie uprawnionego oskarżyciela i na podstawie wniesionego przezeń aktu oskarżenia, nigdy zaś z własnej inicjatywy sądu.

O. Iz. II 166/30: Kwestja uprawnienia oskarżyciela i pozostająca w związku z tem kwestja dopuszczalności procesu wogóle (tzw. przesłanka procesowa) należy do przyczyn umarzających, które uwzględnione być muszą także w instancji kasacyjnej z urzędu.

4. Wedle obecnego stanu dzielnicowych praw karnych rozróżnić należy przestępstwa:

a) ścigane z urzędu (skargowo-publiczne),
b) „ z oskarżenia prywatnego,
c) „ na wniosek i
d) „ z upoważnienia.

Ad a) Ściganie z urzędu jest regułą i należy do prokuratora (art. 52 i 53); przed sądami grodzkiemi do władz w art. 56 § 1 wymienionych, o ile sam prokurator nie działa (art. 56 § 1).

Zamiast prokuratora może w sprawach tych występować przed sądem okręgowym sam pokrzywdzony, atoli pod warunkami w art. 70 określonemi (oskarżenie posiłkowe, subsydjarne, pomocnicze); przed sądami grodzkiemi może pokrzywdzony (art. 71) zawsze sam wnosić i popierać swe oskarżenie, bez prokuratora lub obok niego (oskarżenie konkurujące).

Ad b) Należą tu przypadki wymienione w dzielnicowych kodeksach karnych oraz ustawach szczególnych dzielnicowych i polskich, wreszcie przypadki wymienione w art. 12 pw. Zob. uw.1 do art. 60.

Wyjątkowo można przestępstwa te ścigać z urzędu w przypadkach przewidzianych w art. 11 § 2 pw.; zob. też art. 60 kpk.

Ad c) W pewnych przypadkach (np. § 524 austr. kk., §§ 102, 104, 123, 170, 172, 179, 182, 189, 194 do 196, 232, 236, 237, 248a, 263, 264a, 288, 289, 292, 299, 300 do 303, 370 l. 5 i 6 kk. niem., art. 471, 476, 478, 505 do 507, 513 do 515 itd. kk. ros. oraz art. 131 rozp. Prez. z 6 marca

1928 o Policji Państwowej Dz. U. 28, poz. 257 itd.) ściganie pewnych przestępstw z oskarżenia publicznego, dozwolone jest jedynie na wniosek pokrzywdzonego; w razie złożenia takiego wniosku ściganie dalsze następuje już z urzędu (art. 54 kpk.) tak jak odnośnie do przestępstw pod a) wymienionych (m. 102). Zob uw. do art. 54.

Ad d) Tu należą przestępstwa z art. V austr. ustawy z 17 grudnia 1862 Nr. 8 Dzpp. z r. 1863 i z § 197 niem. kk.; kodeks karny rosyjski i projekt polskiego kodeksu karnego tego systemu ścigania nie znają.

O. Iz. II 170/31: O uprawnieniu do ścigania decydują cechy przestępstwa, a nie kwalifikacja przyjęta przez oskarżyciela.

O. S. P. IX 263 (= O. Iz. II 30/30): Jeżeli przewód sądowy w sprawie wszczętej z oskarżenia publicznego ujawni, że czyn oskarżonego kwalifikuje się, jako przestępstwo ścigane li tylko w trybie oskarżenia prywatnego, należy postępowanie z oskarżenia publicznego umorzyć (uchwała całej Izby II); ponieważ nie zawsze sporządza się uzasadnienie wyroku (art. 376 § 1), wskazanem jest z praktycznych względów uwidocznienie w sentencji, że umorzono postępowanie „z oskarżenia publicznego" wzgl. „prywatnego" (motywa tegoż orzeczenia str. 23).

Ustawa nie przewiduje wstąpienia uprawnionego oskarżyciela w miejsce oskarżyciela nie uprawnionego; uprawniony oskarżyciel ma prawo wziąć, jako strona, udział w całem postępowaniu. Ustawa nie zna postępowania, któreby w pewnej części było prywatno-skargowe, w pewnej zaś części publiczno-skargowe; po umorzeniu dotychczasowego więc postępowania, należy od samego początku wszcząć nowe postępowanie, jako skutek złożenia nowego aktu oskarżenia przez uprawnionego oskarżyciela. Taki akt oskarżenia może już zresztą istnieć w sądzie np. we formie odpowiadającej przepisowi art. 280, zwłaszcza wówczas, gdy pokrzywdzony był oskarżycielem posiłkowym (art. 71); jeżeli on więc brał udział w postępowaniu od samego początku — chociaż pod prawnie błędnem oznaczeniem — przeprowadzenie nowego postępowania może być zbędnem; sąd odwoławczy stwierdziwszy, że zachodzi przestępstwo prywatno-skargowe, postąpi wedle art. 485 lit. e) i pozostawi rozwinięcie nowego postępowania właściwemu sądowi I instancji, chyba, że uprawniony oskarżyciel brał udział w całem postępowaniu pod prawnie błędnem oznaczeniem np. jako oskarżyciel posiłkowy (tamże str. 23, 24).

O. S. P. IX 436: Sąd po stwierdzeniu braku cech przestępstwa ściganego z urzędu, winien postępowanie z oskarżenia publicznego umorzyć po myśli art. 3. Postępowanie o ten sam czyn z oskarżenia prywatnego można prowadzić tylko wtedy, jeżeli oskarżyciel prywatny wniósł oskarżenie i złożył zaliczkę z art. 554. Do czasu złożenia zaliczki należy sprawę z oskarżenia prywatnego pozostawić bez biegu; można je umorzyć (art. 3), gdy zajdą warunki przedawnienia.

O. Iz. II 9/31 (w składzie siedmiu sędziów): W sprawach, wszczętych przez pokrzywdzonego w charakterze oskarżyciela prywatnego o przestępstwa właściwe sądom grodzkim i prowadzonych początkowo w trybie oskarżenia prywatnego, brak oskarżyciela publicznego (prokuratora lub przedstawiciela policji) nie może stać na przeszkodzie przejścia do oskarżenia publicznego, gdy w zarzuconym czynie ujawnione zostaną cechy przestępstwa ściganego w trybie oskarżenia publicznego, a przestępstwo to podlega również właściwości sądów grodzkich, jednak prokurator, gdy chodzi o postępowanie w sądzie okręgowym, jako odwoławczym, powinien być zawiadomiony o przejściu przez sąd z oskarżenia prywatnego na publiczne. Natomiast, gdy ujawniony czyn będzie przestępstwem, ulegającem ściganiu z urzędu przed sądami okręgowemi i apelacyjnemi, powinno nastąpić umorzenie sprawy, jako wszczętej bez aktu oskarżenia uprawnionego oskarżyciela.

W motywach tego orzeczenia, S. N. wypowiedział zasadę, że o charakterze oskarżyciela (prywatnego lub posiłkowego) nie decyduje okoliczność, że oskarżyciela początkowo, wobec niewyjaśnionej sytuacji faktycznej i prawnej, uważano błędnie za oskarżyciela posiłkowego, lecz miarodajny jest rzeczywisty stan rzeczy; kpk. nie określa bliżej w jaki sposób oskarżyciel ma dać wyraz swej woli wniesienia i popierania oskarżenia; forma jest więc swobodna i należy jedynie ustalić to, czy oskarżyciel wnosząc odpowiadający ustawie akt oskarżenia, wyraził żądanie, aby oskarżony był z jego, a przynajmniej także z jego woli ukarany; decyduje więc wola ścigania, nie zaś okoliczność, czy uważał się narazie jedynie za oskarżyciela prywatnego, czy też oskarżyciela innego rodzaju. Temu nie stoi na przeszkodzie art. 351 (zob. tamże).

Co do spraw, należących do właściwości sądów okręgowych, należy postępowanie umorzyć, albowiem pokrzywdzony nie uzyskał zezwolenia na ściganie z art. 70; należy jednak zawiadomić prokuratora, że zachodzi przestępstwo ścigane z urzędu (art. 240).

O. Iz. II 102/30: zob. przy art. 327 oraz O. S. P. IX 437 w uw. 2 do art. 60.

5. i przedstawić, w terminie w art. 11 pw. podanym, pod rygorem umorzenia sprawy (art. 3).

6. Nie chodzi tu ani o wniosek pokrzywdzonego, ani też o upoważnienie do ścigania odnośnie do przestępstw w uw. 4 pod c) d) wymienionych, co już wynika ze słowa „zezwolenie“ w przeciwieństwie do słów „wniosek“ i „upoważnienie“, lecz o tzw. immunitety (Okólnik Min. Spr. z 15 października 1929 Nr. 1504/1 U. 29 w Dz. Urz. Min. Spr 1929 Nr. 20 str. 285).

Chodzi tu więc o zezwolenie sejmu wzgl. senatu na ściganie posłów wzgl. senatorów (art. 27 i 31 Konstytucji R. P.), zezwolenie sądu dyscyplinarnego na ściganie sędziego (art. 81 § 1 i 137 usp.) *)

O. S. P. VIII. 416: Jeżeli postępowanie karne wdrożono przeciw osobie, która dopiero po wdrożeniu postępowania uzyskała mandat poselski, to takie postępowanie może ulec zawieszeniu w myśl ustępu drugiego art. 21 Konstytucji, dopiero na żądanie Sejmu. Jak długo Sejm nie zażąda zawieszenia postępowania, musi ono toczyć się dalej i być ukończone.

W tem miejscu nastąpi w oryginale okólnik Min. Sprawiedl. z 26/III 1931 w całości.

---

*) Zezwolenie takie nie jest wymagane dla ścigania asesora sądowego, gdyż zrównano ich z sędziami jedynie co do przeniesienia w stan spoczynku i na inne miejsce służbowe (art. 261 § 2 usp.) w brzmieniu ustawy Dz. U. 1930, poz. 43.

---

worskiego, zostało dawno wyczerpane, a przytem jako przestarzałe nie odpowiada ono już obecnym potrzebom.

To skłoniło mnie do podjęcia niniejszej pracy. Starałem się ująć w niej całokształt prawa hipotecznego, obowiązującego obecnie w b. zaborze austrjackim, a więc obok ustawy hipotecznej wraz z późniejszemi jej zmianami także ustawy, łączące się ściśle z ustawą hipoteczną, jak i te, których związek z nią jest wprawdzie luźniejszy, ale które niemniej zajmują się prawem hipotecznem. Uwzględniłem przytem oczywiście stan ustawodawstwa aż do ostatniej chwili, t. j. po koniec roku 1931. Pominąłem przepisy o księgach górniczych i naftowych, jako że te znajdują tylko ograniczone zastosowanie, a nadto zostały osobno opracowane.

Książka przeznaczona jest dla prawników zawodów praktycznych. Tem też tłumaczy się sposób jej opracowania, polegający na objaśnieniu przepisów ustawowych zapomocą orzecznictwa Sądów Najwyższych polskiego i austrjackiego oraz sądów apelacyjnych i na przytoczeniu większej ilości rozporządzeń i reskryptów ministerjalnych, mających na celu wykonanie, względnie wyjaśnienie poszczególnych postanowień ustawy. Rzecz jasna nie mogłem pominąć i literatury, zwłaszcza tam, gdzie orzecznictwo sądowe nie dawało dość materjału do możliwie dokładnego objaśnienia odnośnych przepisów. Mimo zasadniczego przeznaczenia książki starałem się też przystosować ją do użytku tych, którzy dopiero rozpoczynają naukę prawa. W tym celu dodałem krótki wstęp, mający dać ogólne pojęcie prawa hipotecznego i t. d.

Ustawy obowiązujące na całym terenie Polski:

DWORZAK L. Dr. i ZGÓRSKI-KOTWICZ A. Dr. Biurowość i sekretarjaty w postępowaniu karnem. 1930, str. 219, kart. — zł. 6.—.

EHRLICH St. Dr. Stanowisko prawne cudzoziemców we Francji na tle stosunków ludnościowych 1930, str. 60 — zł. 1.50.

GLASER St. Prof. Dr. Ignorantia iuris w prawie karnem, 1930, str. 48 — zł. 3.—.

— Wstęp do nauki procesu karnego, 1928. str. XV + 312 — zł. 15.—.

— Zarys polskiego procesu karnego wraz z prawem o ustroju sądów powszechnych. 1926, str. XVI + 330. — zł. 15.—.

GRZYBOWSKI St. Dr. Ze studjów nad osobowością prawną — Powstanie, rozwiązanie i likwidacja spółdzielni, 1930, str. 26 — zł. 1.—.

HILAROWICZ Tad., Prof. Dr. Środki prawne w polskiem postępowaniu administracyjno-politycznem, na obszarze b. Król. Kongr. i Małop.. str. VIII + 152 — zł. 5.—.

JAWORSKI Wł. L. Prof. Dr. Reforma rolna 1926, str. XV + 569 — zł. 24.—.

GOLDSTERN H. Dr. sędzia sądu okręgowego

Polskie ustawodawstwo sądowe o pracy najemnej i sądach pracy

Str. 288, r. 1929, w eleg. oprawie 6·50 zł.

Dr. JAN KORZONEK, sędzia okręgowy

Przyczynki do polskiego procesu cywilnego

Treść:

Jurysdykcja krajowa. Rzeczowa właściwość sądów. Wyłączenie sędziego. O wyłączeniu biegłych Interwencja główna. Interwencja

uboczna. Przypozwanie. Wskazanie poprzednika. Zastępstwo stron przez pełnomocników. Powództwo o ustalenie. Stosunek procesu cywilnego do postępowania adhezyjnego w procesie karnym. Rok 1931, str. VIII + 246 — zł. 7.—.

Recenzja:

Przegląd Sądowy za czerwiec 1931 pisze o tem dziele: Jest to zbiór artykułów, dotyczących luźnych kwestyj z nowego polskiego Kodeksu Postępowania Cywilnego. Szczególna wartość tych artykułów polega na tem, że **autor rozbiera odnośne kwestje bardzo szczegółowo, wysuwa szereg wątpliwości i rozwiązuje je drogą rozumowej wykładni,** wskutek czego broszura ta staje się **cennym dla praktyki komentarzem. Jest to pierwsza tego rodzaju praca z zakresu nowego k. p. c.** itd.

KRZYMUSKI Ed. Prof. Dr. Zasady nauki o usiłowaniu przestępstw, 1884, str. III + 176 — zł. 3.—.

Dr. Leon Peiper, adwokat w Przemyślu

Komentarz do ustawy karnej skarbowej

(2/VIII 1926, Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609)

z dodaniem najważniejszych ustaw i rozporządzeń oraz z wyczerpującem orzecznictwem Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Str. XV + 499, rok. 1931, w eleg. opr. płócien. — zł. 15.—.

Przegląd Sądowy Nr. 2. Rok VII. z lutego 1931 wyraża się o pracy Dra Peipera, jak następuje:

Ukazało się świeżo to nowe a wielce potrzebne wydawnictwo. Dr. Peiper, zasłużony **komentator** Kodeksu Postępowania Karnego, złożył i w tej **świeżej** pracy swojej **dowody** nadzwyczajnej pracowitości i sumienności, **oraz teoretycznego wykształcenia** i **praktycznego** doświadczenia. Uwagi do poszczególnych przepisów ustawy karnej skarbowej, są **nietylko wykładnią znaczenia poszczególnych słów i zwrotów** ustawy, lecz zbiorem **szerokich naukowych dysertacyj** w przedmiocie poszczególnych **kwestyj prawnych** (np. odnośnie **do winy, uczestnictwa usiłowania, odpowiedzialności** osób trzecich, **przedawnienia**), oraz **rozwiązaniem** wielu zasadniczych **wątpliwości** na tle orzeczeń Sądu Najw. i częściowo **poglądów literatury prawniczej.** Autor uwzględnia też przepisy **nowego Kodeksu post. karnego**

w zastosowaniu do ustawy karno-skarbowej, przez co **komentarz ten staje się szczególnie cenny.** W dodatku umieszczono szereg ustaw i rozporządzeń natury skarbowej, pozostających w związku z ustawą karno-skarbową. Spis alfabetyczny ułatwia korzystanie z komentarza. Wydaniem tego dzieła oddali zarówno autor, jak i znana zaszczytnie księgarnia prawnicza Frommera, **wielką** przysługę, zwłaszcza **praktyce** w dziedzinie stosowania przepisów karnoskarbowych. Zasługuje ono na **jak najszersze rozpowszechnianie.**

Przegląd Prawa i Administracji rok 56 Nr. I. o dziele Dra Peipera: Praktyczna zatem wartość omawianego komentarza, wobec doświadczenia czterolecia mocy obowiązującej u. k. s. jest niewątpliwa i użycie tego komentarza przez obrońców i sędziów ułatwi im należyte stosowanie ustawy, chroniąc zwłaszcza mniej doświadczonych od zboczeń, szkodzących szybkiemu i trafnemu rozpoznaniu mnożących się spraw karno-skarbowych.

Niemniej i organy władz skarbowych, zwłaszcza przygotowujących sprawy dla postępowania sądowego, znajdą w tym komentarzu pomoc wybitną dla właściwego ustalenia kierunku swych dochodzeń; z taką też korzyścią będzie znacznie pomocny ten komentarz sędziom grodzkim, obarczonym obecnie w dużym zakresie orzecznictwem karnem skarbowem, a pozbawionym przeważnie możności korzystania z obfitego orzecznictwa Najwyższego Sądu i td. itd.

ROSNOWSKI R. Dr. i ZEMBATY J. Dr., sędziowie. Wzory i objaśnienia do kodeksu postępowania karnego wraz z zestawieniem przepisów dodatkowych, 1930, str. XI + 220 w eleg. opr. — zł. 9.—.

WRÓBLEWSKI St. Prof. Dr. Komentarz do Polskiego Prawa czekowego, oddzielnie w oprawie — zł. 3.—.

Ustawy obowiązujące w b. zaborze austrjackim:

BIELECKI A. Dr. i RAPPAPORT J. Dr. Ustawa automobilowa austrjacka z komentarzem z tekstem polskim i niemieckim, z dnia 9 sierpnia 1908 r. Dz. U. P. Nr. 162. Stron 135 — zł. 3.20.

BUJAK T. Dr. i JAWORSKI Wł. L. Dr. Prof. Ustawa o sprostowaniu ksiąg gruntowych, z materjałami i komentarzem (Ust. z dnia 11. XII. 1906, Nr. 246, Dzup., str. 468 — zł. 8.—.

JAWORSKI Wł. Prof. Dr. Prawo nadzastawu wedle ustawodawstwa austrjackiego. Str. IV + 142 — zł. 3.50.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nakładem Księgarni Leona Frommera. — Odbito w Drukarni Ludowej w Krakowie.